

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 24/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 167

Chúng ta học Phật, học chuẩn mực của Thánh Hiền, của người xưa thì phải nghe lời, thật làm. Hằng ngày, trong khởi tâm động niệm, chúng ta thường tự thêm vào và bớt ra so với lời dạy của các Ngài, luôn tự cho mình là đúng “*Tự dĩ vi thị*”. Đây là chướng nạn lớn nhất ở mỗi chúng ta.

Quan sát thật kỹ thì chúng ta thấy, hằng ngày mình đang tạo nghiệp chứ không tạo phúc. Người tu học Phật pháp, tiếp xúc gần cả chục năm với Hòa Thượng nhưng cuộc sống vẫn không ra đâu vì xét kỹ lại, họ tu học chỉ trên hình thức chứ không chuyển đổi trên nội tâm.

Sáng nay, tôi vẫn lạy Phật đầy đủ mặc dù tối qua tôi không ngủ chút nào. Ngủ không được là việc của riêng mình, còn thời khóa nhất định vẫn phải làm. Ban đầu, vọng tưởng của tôi cho rằng: “*Mình sẽ không lạy nổi*”, sau đó tôi nghĩ rằng: “*Cứ lạy Phật đi, việc gì đến cứ để nó đến*”. Thực tế, càng lạy Phật tôi lại càng khỏe, đầu óc hoàn toàn tỉnh táo. Cho nên sức khỏe của chúng ta có được nhờ sự tiếp nhận ở nhiều mặt, nhất là về mặt tinh thần.

Nghe lời thật làm là khó bởi mỗi chúng ta đều tự ý làm sai khác nên mắc sai lầm. Nếu làm đúng với lời dạy bằng tâm chân thành, cung kính thì kết quả còn tốt hơn. Để thể hội được điều này, chúng ta phải trải qua nhiều năm học tập và thực hành. Nếu chưa dụng công, chưa thật làm, chưa trải qua ngày tháng thì không dễ nhìn ra vấn đề này.

Hòa Thượng chỉ dạy trong nhà Phật có câu tất có ứng “*Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng*”. Vậy tại sao chúng ta cầu không ứng? Vì chúng ta vọng cầu, tham cầu, tư cầu – chỉ cầu cho chính mình. Nếu chúng ta cầu cho chúng sanh thì nhất định việc cầu đó sẽ được đáp ứng.

Vọng cầu là ước vọng quá xa xôi ví dụ thấy người ta trồng dưa ra trái ngon thì mình cũng ngồi đó mà mong giá mà mình có đám dưa đó thì hay biết mấy. Để có được những trái dưa ngon, người nông dân đã phải nhọc nhằn từ khi cây còn non, phải bao bọc chúng như bao bọc đứa trẻ sơ sinh, hết sức cẩn trọng.

Tham cầu tức là luôn muốn thỏa mãn những cái mình ưa thích cho dù không cần thiết với chính mình. Thế gian này nhiều người tham cầu, không bằng lòng với thực tại

mình đang có. Vậy người như vậy không thể có hữu cầu tất ứng mà nếu có ứng thì không phải Phật Bồ Tát gia bị, chỉ là quỷ thần, yêu ma quỷ quái.

Phật Bồ Tát gia trì thì vô điều kiện còn tà thần, yêu ma quỷ quái gia bị thì một vốn 10 lời. Việc này rất dễ hiểu, ví dụ như một bạn bè tốt, hàng xóm tốt thì khi mình gặp chuyện họ sẽ đến giúp, thậm chí mang tiền đến cho chúng ta và nói rằng lúc nào có thì trả, không trả không sao. Ngược lại, có người tưởng là bạn tốt, có thể đưa cho chúng ta ít tiền hoặc là chút phẩm vật như kẹo, bánh nhưng lại là bán cho chúng ta với bán giá đắt hơn giá thị trường và còn tính cả lãi rất cao sau một tháng.

Cho nên, chúng ta đừng bao giờ có ý tham cầu: *“Trong mạng có, nhất định có; Trong mạng không nhất định không”* hay *“Quân tử vui làm quân tử còn tiểu nhân dù có oan ức cũng vẫn phải làm tiểu nhân.”* Khi chúng ta quán chiếu cho kỹ tức là nhìn thấu như lời Hòa Thượng nói thì chúng ta sẽ cảm nhận thấy thế gian này không đáng tham cầu, không đáng ở dài lâu. Lúc đó mới khởi được tâm: *“Yếm ly Ta Bà, hân cầu Cực Lạc”*.

Nếu ngày ngày chúng ta khởi tâm động niệm đều là tham cầu, vọng cầu, tư cầu thì sẽ không thấy được chân tướng của mọi sự mọi việc. Thế gian này có hạng người vô công hưởng lộc. Người thật tâm hy sinh phụng hiến thì chẳng bao giờ nghĩ đến công sức, tuy vậy, có nhiều người lại ngồi đó hưởng hết những công sức của người hảo tâm chân thật hy sinh phụng hiến.

Đúng như lời Hòa Thượng chỉ dạy, thế gian này không phải là nơi dễ đùa cho nên đừng bao giờ bồn chột hay tùy tiện lêu lổng. Nếu không, chúng ta sẽ bị nó cuốn chặt không thể thoát ra khỏi *“Tài, Sắc, Danh, Thực, Thù”*. Gần cái gì trong năm tập khí trên thì con người đều dính vào cái đó. Con người ta có thể vượt thoát được phạm trù của một phàm phu chẳng qua là vì không bị những thứ này ràng buộc. Cho nên trong một ngày, chúng ta phải quán sát lại xem chúng ta có thật làm hay không?

Tiền tài nhỏ chúng ta không động tâm, vậy tiền tài lớn thì sao? Hòa Thượng từng chỉ dạy, phước báu của bạn đủ chừng mực nào đó hoặc tương ứng với số tiền nào đó thì người ta chỉ mang đến bấy nhiêu thôi. Còn nếu phước báu của chúng ta lớn bằng tam thiên đại thiên thế giới này thì sẽ có người dâng tặng cả tam thiên đại thiên thế giới này cho chúng ta.

Hòa Thượng chỉ dạy nếu chúng ta có công đức phước báu đủ để có thể vãng sanh được thế giới Tây Phương Cực Lạc thì ngay lập tức vua trời có thể khuyên chúng ta đừng có vãng sanh, sẽ nhường cho chúng ta nửa cung trời. Cho nên lời dạy của Phật Bồ Tát và các bậc tu hành chân chánh rất đáng để chúng ta ghi nhớ.

Khi đã thật làm rồi thì chúng ta tương ứng với tự tánh *“thuần tịnh thuần thiện”* hay nói cách khác khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta đạt đến được

“*thuần tịnh thuần thiện*” thì chính là tự tánh. Chúng ta không cần đi tìm cầu ở đâu hay mong cầu ở thế giới nào bởi ngay nơi chính chúng ta, ngay nơi tự tánh chính mình.

Chúng ta từng thấy một vị tu hành buông xả cao độ, vậy thì chúng ta cũng phải buông xả, chưa cao độ nhưng phải có tâm đó. Thế nhưng thế gian thì chẳng làm tốt hơn mượn hình ảnh người tu hành để làm náo loạn, người thì phê bình, khen chê, chỉ trích. Xã hội này là thế giới viển thông nên mọi thứ rất phiền phức. Tốt xấu đều bị soi mói, cho nên người xưa từng dạy chúng ta: “*Phải biết tích âm đức*”. Âm đức tức là đức âm thầm lặng lẽ không ai biết, còn mọi người ai cũng biết thì là dương đức rồi, mọi người tán tụng khen ngợi thì ngay lúc đó mình đã hưởng hết phước.

Tu hành nơi nhà Phật phải chuyển đổi từ nơi tâm. Trong Kinh Pháp cú có câu rằng tâm làm chủ, tâm tạo tác. Tâm chỉ đạo tất cả mọi hành động. Hành động thiện, lợi ích đến muôn người hay hành động ác làm thương tổn bao người cũng từ nơi tâm. Cho nên tu là phải từ nơi tâm. Tu trên tướng chẳng ăn thua gì cả. Người xưa nói: “*Đáng sanh tử thế nào vẫn sanh tử như thế! Đáng đọa lạc thế nào, vẫn đọa lạc như thế!*”

Chúng ta tu hành nhiều khi không khơi ra được tâm cảnh của mình để rồi chúng ta lúng búng trong tâm cảnh không thông này, khiến đạo tâm dần đánh mất luôn chứ chưa nói đến chuyện tu sửa. Một khi tâm cảnh không thông thì đối với pháp tu sẽ mờ mịt, đối với đời sống thì nửa vời, luôn cảm thấy thiệt thòi, lố lãi, có lúc muốn hy sinh phụng hiến, có lúc lại lo cống hiến nhiều thì mình sẽ ra sao. Nếu chúng ta còn trong tâm cảnh đó thì chưa phải là y giáo phụng hành theo lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền mà y theo vọng tưởng, tập khí phiền não của mình.

Người tu hành nhiều năm, dụng công rất lớn nhưng tâm cảnh thế nào? Nếu không chuyển đổi nội tâm thì cũng chỉ là tu hành trên hình thức. Quan trọng nhất là ngày ngày chúng ta phải quán chiếu được khởi tâm động niệm của mình. Trong số các huynh đệ chúng ta, có người liên tục lạy 500 lạy mỗi ngày trong vòng 3 năm, một lòng tin tưởng mà vượt qua được bệnh khổ thập tử nhất sanh, vượt qua 99 phần chết chỉ còn 1 phần sống. Ví dụ này cho thấy chúng ta phải xây dựng được niềm tin kiên cố ở chính mình: Tin vào pháp môn, tin vào giáo huấn của Phật, tin vào lời giáo huấn của Thánh Hiền và đặc biệt phải nghe lời thật làm. Không thật làm thì không ăn thua gì cả.

Vừa rồi có nhiều anh chị em đi làm trợ giảng trên Điện Biên. Không phải tôi đẩy những người chuyên tu này đi ra ngoài để xen tạp mà tôi biết rằng dù họ không ra ngoài mà ở nhà chuyên tu thì họ vẫn xen tạp. Vậy thì họ đi ra ngoài, họ có thể mang lại lợi ích cho chúng sanh, có thể tích công bồi đức trong khi lại không bị cản trở việc tu hành của riêng mình.

Mỗi lần đi giúp ích chúng sanh như vậy thì tâm có vui hơn không, niệm Phật có tốt hơn không hay là mọi thứ không tốt hơn? Quả thật tâm vui hơn, tâm vui hơn thì niệm Phật tốt hơn. Niệm Phật tốt hơn, tâm vui hơn thì phiền não không có. Vậy thì tốt rồi!

Còn hơn chúng ta ở nhà, ở trong phòng niệm Phật mà vẫn phiền não, trong khi chẳng đem lại lợi ích cho chúng sanh. Cho nên giữa hai tâm cảnh này, chúng ta hãy suy xét xem, mình nên chọn tâm cảnh nào?

Trên Kinh Vô Lượng Thọ, Phật đã dạy: *“Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”*. Một lòng chuyên niệm mà không phát tâm Bồ Đề thì không vãng sanh đồng thời phát tâm Bồ Đề mà không một lòng chuyên niệm thì cũng không vãng sanh. Hai điều này phải tương hỗ cho nhau.

Thực tế, có đồng tu niệm Phật thường xuyên miên mật cả ngày, lễ Phật trong nhiều năm mỗi ngày 500 lễ, vậy mà nếu không có Văn Hóa Truyền Thống thì gia đình đã tan nát. Vợ chồng thì li tán, con cái thì ngỗ nghịch bất trị, mang tâm thù hận. Thậm chí vợ chồng họ từng nói với nhau rằng: *“Mày mà vào địa ngục thì tao cũng vào địa ngục bóp cổ mày.”* Chúng ta thử nghĩ xem, chúng ta lạy Phật niệm Phật nhiều năm như vậy mà thành quả là gia đình như vậy thì chúng ta lạy Phật niệm Phật với tâm gì?

Nhờ Văn Hóa Truyền Thống đã góp phần làm thay đổi tâm niệm Phật, nên gia đình đã hòa thuận trở lại. Con trai không còn tâm hận thù với Mẹ nữa, biết yêu thương và kính trọng Mẹ. Chúng ta hãy nhìn vào câu chuyện này để quán lại mình. Nhà Phật có câu *“Cảnh tùy tâm chuyển”* nhưng tâm chúng ta lại xấu ác nên đang chuyển cảnh xung quanh mình trở nên xấu hơn chứ không tốt hơn. Ngày ngày vẫn chìm trong ảo danh ảo vọng như *“Ngày ngày tôi có thể lạy 500 lễ Phật, chỉ có tôi mới làm được như thế thôi. Ai làm được như tôi!”* hay *“Chỉ có tôi mới tụng được 1000 bộ Kinh Pháp Hoa, có ai tụng được như tôi?”* Tâm ảo danh ảo vọng như thế chẳng mang lại lợi ích gì.

Sự tu hành của chúng ta như thế mới chỉ dừng ở trên hình thức chưa chuyển hóa được nội tâm. Cho nên mọi người phải có tâm kiên định, không còn có sự thay đổi, hoàn toàn tin tưởng vào lời Phật dạy, lời Thánh Hiền dạy, tin pháp môn Tịnh Độ mà Hòa Thượng Hải Hiền đã làm ra, chắc thật đến mức chúng ta không còn có gì để nghi ngờ và thay đổi.

Việc chúng ta làm chân thật lợi ích chúng sanh thì chúng ta cứ thế mà làm, không cần phải đắn đo, lo nghĩ. Đã bao nhiêu trại hè Hệ thống Khai Minh Đức tổ chức đạt kết quả viên mãn tận thiện, tận mỹ. Vì sao đạt kết quả như vậy? Vì chúng ta áp dụng được lời Phật dạy, áp dụng được tấm gương đức hạnh của người xưa, đem tâm hy sinh phụng hiến mà làm.

Ngày hôm qua, các Thầy Cô và học trò đã đến bên tượng đài Bác để chào cờ, đồng diễn trong một khung cảnh vô cùng trang trọng, uy nghiêm. Rõ ràng như câu Hòa Thượng chỉ dạy: *“Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức.”* Nghĩa là chúng ta làm tất cả mọi việc lợi ích cho người, xong rồi thì gác sang một bên, giữ tâm thanh tịnh để đề khởi một câu *“A Di Đà Phật”* thì chắc chắn thành công. Còn làm xong rồi mà dính mắc vào đó, rơi vào ảo danh ảo vọng thì tự mình hại mình.

Cả cuộc đời của Bác đều vì dân tộc, vì quốc gia, chân thật hy sinh phụng hiến, không có gia đình, không tư lợi. Ngài đã làm ra tấm gương cho chúng ta. Áo sòn, đôi dép đơn sơ nhưng Ngài đã tạo ra một cuộc đời thanh cao và bao thế hệ khác cũng thanh cao như thế. Người thế gian học tập theo tấm gương đức hạnh đã là tuyệt vời rồi, huống hồ chúng ta là người học Phật, học Thánh Hiền thì phải làm được: “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*” – học để làm thầy người, hành để mô phạm cho người. Hòa Thượng chỉ dạy rằng không phải chúng ta không thể không làm được mà là vì chúng ta chưa muốn làm, chưa chịu làm. Nếu trước đó chưa từng có người làm được thì chúng ta mới không làm được, còn trước chúng ta đã có người làm được, vậy thì, chúng ta cũng làm được.

Đến bây giờ nhiều người chưa xác định được mục tiêu rõ ràng cho nên trong việc làm của họ vẫn mập mờ, chưa rõ nét. Đây là thiệt thòi. Nếu mình xác định rõ ràng đường đi nước bước, mục tiêu của mình thì mình sẽ mạnh mẽ đi trên con đường đã vạch ra, chỉ cần dụng công thôi. Còn sống một năm thì dụng công một năm.

Lúc sanh tiền Hòa Thượng nói Ngài chỉ giảng Kinh Vô Lượng Thọ. Nếu còn sống một năm thì Ngài giảng Kinh Vô Lượng Thọ một năm, sống năm năm hay 10 năm thì giảng Kinh Vô Lượng Thọ năm năm hay 10 năm. Điều này cho thấy Ngài đã đặt ra mục tiêu cuối cùng rồi. Chúng ta chỉ cần quyết định mục tiêu rõ ràng, phần còn lại chỉ là dụng công./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!